

KEEES DEE KUEESIER
EEN KERSTVERHAAL DOOR
W.G. ALDERSHOFF.

A. BERENDS 's GRAVENHAGE.

95

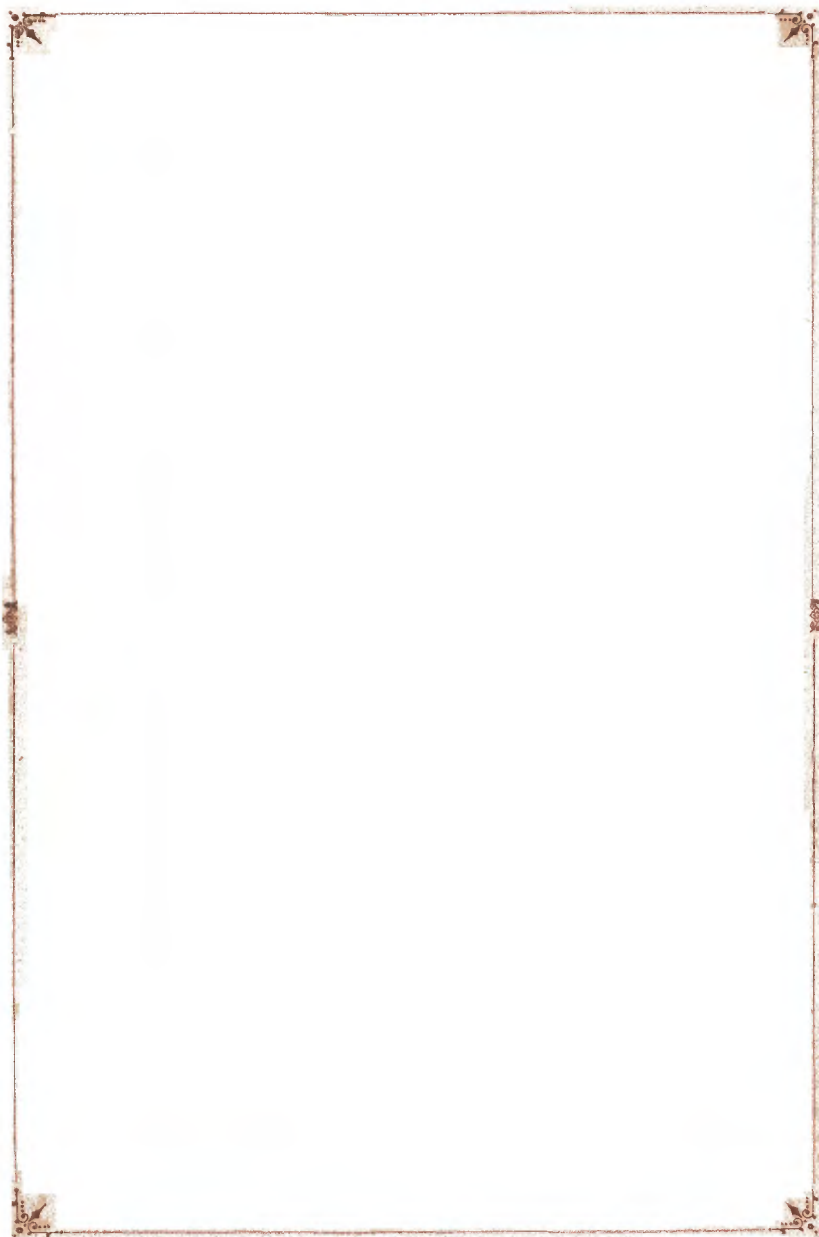
Hees de Hoetsier.

EEN KERSTVERHAAL

DOOR

W. G. ALDERSHOFF.

's-GRAVENHAGE. — A. BERENDS.

I.

Een feestavond.

„Kees, je moet van avond om 9 uur met een rijtuig voorkomen bij mijnheer Steensma in de Groote Straat, om de familie Van Dorp naar hun huis in de Havenstraat te brengen.”

Zoo sprak de heer Van Wijk, stalhouder en rijtuigverhuurder, tot een zijner knechts, tot Kees van der Vliet, die juist bezig was een rijtuig schoon te maken.

De heer Van Wijk had een groote zaak; achter zijn woonhuis bevond zich de paardenstal, waarin voor meer dan 20 paarden plaats was, en daarnaast het groote koets-huis, met allerlei soorten van rijtuigen.

Kees was een zijner vaste knechts, waarop hij vertrouwen kon en aan wien hij bijzondere commissies opdroeg, en Kees vooral mocht „de deftige, groote lui” rijden. „Hij heeft er zoo'n slag van om met heeren en dames om te gaan,” zeide Van Wijk altijd.

„Nu, Kees! zult ge 't niet vergeten?” vroeg zijn heer, die verder den stal inging.

„Daar zal niets aan mankeeren, mijnheer. Ik zal zorgen op tijd voor te zijn,” was zijn antwoord.

Kees poetste nu verder door. 't Was een koude Decembermorgen; er was in den afgelopen nacht veel sneeuw gevallen en de wind was scherp en koud. Soms liet hij een oogenblik zijn werk rusten en sloeg met zijne handen op de schouders, om ze warm te maken en stampte met zijne klompen op

de steenen, om zijne voeten de warmte te doen behouden.

Nadat hij 's morgens nog een „vrachtje” van 't spoor had gehaald, was het inmiddels middag geworden en ging hij naar zijne woning in het Stalstraatje, om het middagmaal te gebruiken.

Hij vertelde aan zijne vrouw, dat hij van avond niet voor 10 uur thuis zou komen, want dat hij eerst de familie Van Dorp om 9 uur moest gaan afhalen.

„Ik Zal blij zijn, wanneer ik thuis ben,” liet hij er op volgen, „want ik geloof, dat het koud wil worden, de lucht klaart op en 't kan best wat beginnen te vriezen.”

„Dan zal 't ook glad worden,” antwoordde zijne vrouw, „pas maar op en krijg geen ongeluk bij die steile brug juist voor de Havenstraat.”

„Dat zal zoo licht niet kunnen gebeuren,” valt hij haar in de rede, „de paarden staan op scherp en de draai bij de Havenstraat is nu juist niet zoo klein; maar een ongeluk ligt in een klein hoekje.”

Zoo vertrok hij weder om twee uur naar den stal, waar hij werk genoeg vond om den ganschen middag bezig te zijn.

We zullen voor een oogenblik Kees verlaten en ons naar de woningen van de heeren Van Dorp en Steensma spoeden, om te zien, wat daar op denzelfden namiddag voorviel.

De heer Van Dorp bewoonde een net huis in de Havenstraat; 't was wel niet groot, maar voor drie menschen groot genoeg.

We treden de voorkamer binnen. De vader zit bij de tafel bezijden den kachel en damp't uit zijn Goudsche pijp als een schoorsteen. Vóór hem liggen eenige nieuwsbladen, die hij nu eens opneemt, en dan weder neerlegt.

Terwijl hij naar buiten kijkt, en de menschen zoo vlug over de straat ziet loopen, zegt hij tegen zijn vrouw: „'t Is toch goed, vrouwtje, dat we het rijtuig van avond besteld hebben, want daar is me wat sneeuw gevallen. En 't is koud ook, geloof ik, want de menschen loopen allen zoo ineem gedoken.”

„Je moest het niet gedaan hebben,” lachte zijne vrouw, „wat zullen ze nu wel van ons zeggen?”

„Dat Van Dorp nog al gek met zijn vrouwtje is, en dat hij haar niet graag in de sneeuw laat vallen,” viel hij haar in de rede, wel wetende, wat er weer komen zou.

„Nu kun je van avond toch ook wel meegaan, Hendrika,” zeide de moeder tot hare dochter. „Je kunt nu mooi meerijden en je zult mijnheer Steensma en de juffrouw er een groot plezier mee doen.”

Maar hoewel haar moeder aanhield en alles meenende weerlegd te hebben, wat Hendrika inbracht en wat haar tegenhield om zonder noodzaak partijen bij te wonen, zij bleef bij haar eens genomen besluit en eindigde met te zeggen: „ik hoop niet, moeder, dat u boos op mij zult worden, als ik u zeg, dat ik van nu voortaan geen dans- en avondpartijtjes meer wensch bij te wonen.”

Van waar dit zoo kwam? Er was in de stad, in de Schoolstraat, eene avondschool, waar meisjes onderwezen werden in de nuttige handwerken. Deze brei- en naaischool was voor kinderen van behoeftige ouders, die het schoolgeld op andere scholen niet konden betalen. Zij werd gehouden door eene geëxamineerde onderwijzeres en stond onder het bestuur van eene commissie van dames uit den burgerstand.

De naaijuffrouw was eene godvreezende vrouw, die ook aan deze arme meisjes vertelde van Hem, die arm werd om arme, verlorene zondaren rijk te maken. Wanneer zij vertelde, luisterden allen aandachtig, en op haar gelaat kwam een trek van zalig genoeg en hemelsche blijdschap, als zij mocht getuigen van Hem, dien zij nu zoo lief had en die in Zijne ontferming naar haar had willen omzien.

De meisjes hielden veel van „juf” en maakten dan ook groote vorderingen. Hendrika, de achttienjarige dochter van den heer Van Dorp, was ook in de damescommissie voor de school. Ieder der dames had de verplichting op zich genomen op de beurt de school te bezoeken en de juffrouw zoo noodig te helpen.

Het beviel Hendrika in het eerst niet op de naaischool; vooral niet, als de juffrouw zoo uit den Bijbel vertelde, en de meisjes reeds nu er op wees, om toch vooral in de wereld niet den vrede des harten te zoeken, maar deze met al haar vermaken en genoegens te haten en te vlieden. Zij

vond het ongepast om dit aan de meisjes te vertellen, want zij voor zich zag er toch niets kwaads in om eens naar den schouwburg te gaan, of eene danspartij bij te wonen en tevens op zijn tijd naar de kerk gaan, en zelfs lid van het bestuur eener Christelijke naaischool te zijn. „Christus en Belial, God en de Mammon, dat kon best samen gaan,” dacht Hendrika.

Evenwel, zoo dacht ze in 't eerst, maar zoo denkt ze nu niet meer. Ook bij haar is het zaad niet te vergeefs gezaaid en vooral na de laatste vertelling van de juffrouw over de groote liefde des Vaders jegens zondaren door de zending Zijns Zoons, heeft zij besloten niet meer op twee gedachten te hinken, maar te kiezen. En dit is voor het eerst, dat ze voor de uitnoodiging bedankt om bij den heer Steensma deel te nemen aan het feest.

Bij den heer Steensma was alles in vollen gang. De kamers waren met groen en bloemen, voor zooveel men die in den winter nog krijgen kon, versierd, en door de vele gasvlammen der kronen schitterend verlicht.

Zijne eenige dochter was de bruid van den heer Kappers, die zich onlangs hier als dokter had gevestigd. Daarom zijn hier zooveelen bijeen en straks zal het feest met een bal worden besloten.

De heer Van Dorp wil evenwel zoolang niet blijven, want hij en zijne vrouw kunnen toch niet dansen, en hebben daarom maar besteld, dat om 9 uur het rijtuig voor moet komen.

't Is negen uur en een rijtuig houdt voor het huis van den heer Steensma stil. De bel gaat over en aan de meid wordt de boodschap meegegeven, dat het rijtuig van den heer Van Dorp klaar staat. De deur slaat dicht en Kees is weder alleen.

't Is helder, vriezend weer. De sterren staan met buitengewonen glans aan den donkeren hemel te schitteren; de scherpe oostenwind blaast snerpnd door de straten, die bedekt zijn met eene dikke laag sneeuw. Veel menschen loopen er niet op straat en die er nog zijn, loopen zoo hard als de gladheid het hun veroorlooft.

Kees loopt trappelend de stoep op en neder; hij is koud, bitter koud. Zijne kleeren zijn niet zoo heel dik en de koetsiersjas, die hij draagt, heeft betere dagen gekend en was vroeger beter in staat dan nu om den scherpen oostenwind te weerstaan.

Nu en dan blaast hij in zijne handen om de verstijfde vingers wat te verwarmen, maar de eenige uitwerking van zijn poging is, dat zijn baard al meer en meer gaat glinsteren, door het verstijven van zijn adem, die in het ruige haar blijft hangen, als de ijzel op de naakte takken der boomen.

„Negen uur,” bromt de koetsier, „en om niet te laat te komen ben ik nog wel een kwartier eerder van stal gegaan. Daar binnen zal het wel lekkertjes warm zijn en niemand denkt er aan, dat Kees en zijn paard hier in de kou staan te wachten. Ik geloof nog niet, dat men daarbinnen aan heengaan denkt, want hoor eens, hoe vroolijk zij daar nog bijeen zijn. 't Is te hopen, dat de fooi het goed maakt, brrr! . . . wat is het koud.”

Eindelijk, tegen tien uur, gaat de deur open en de familie stapt in. Kees slaat haastig het portier dicht, neemt de deken van het paard, springt op den bok en met een: „vort, bruin, vort!” en een ruk aan de teugels zet het rijtuig zich in beweging.

Terwijl Kees naar de Havenstraat rijdt, zullen wij een kijkje gaan nemen in het Stalstraatje bij de vrouw van Kees.

II.

Moeielijke wegen.

Vrouw Van der Vliet zit aan de tafel te naaien. 't Is hier niet groot, maar netjes en zindelijk en het eenvoudige huisraad toont, dat hier orde en spaarzaamheid heerscht.

Terwijl zij naait en haar Mientje, het oudste kind, een meisje van 14 jaar, aan eene kous zit te breien, en beiden op de thuiskomst van vader zitten te wachten, dwalen hare gedachten terug naar het verledene.

Zij verplaatst zich in die dagen van voorspoed en geluk, toen zij, de dochter van een welgestelden winkelier, de verloofde was van Cornelis van der Vliet.

In dien tijd scheen de zon des voorspoeds zoo heerlijk op haar pad. Hoe verheugd was zij niet, toen haar aanstaande eene groote stalhouderij in de stad U. had gekocht. Met een

hoofd vol van allerlei plannen, die zij zich in haren meisjestijd gevormd had, en met een hart vervuld van zooveel geluk, had zij de keurige woning betrokken.

Veel geld werd er verdiend, maar ook veel geld was er noodig geweest, en . . . het zijn sterke beenen, die de weelde kunnen dragen.

De zaak ging aanvankelijk goed; maar zij, eenvoudig opgevoed in het stille dorpje, bezag het leven in eene stad geheel anders, dan het werkelijk was. De „grootschheid des levens” genoot zij met haren man met volle teugen. Aan den „Gever aller goede gaven” werd niet gedacht en hun trouwbijbel stond in de kast, maar werd nimmer gebruikt.

Des Zondags ging zij, want haar man had het dien dag te druk om mee te gaan, uit onder gewoonte des morgens naar de kerk, maar niet met een heilbegeerig hart. Haar hart was te veel met andere dingen vervuld, en er werd meer gelet op de kleeding der andere vrouwen, dan op de woorden van den prediker. De andere dagen der week werden doorgebracht met visites te maken en visites te ontvangen.

Haar echt werd gezegend met twee kinderen, de oudste was een meisje, de andere een jongen. Nu had zij in 't geheel geen tijd meer, meende zij, om de kerk te bezoeken, en, omdat haar hart er niet begeerig naar was, was dit voor haar volstrekt geene opoffering.

Haar man, in de stad opgevoed en grootgebracht, nam deel aan al de vermaken, die eene stad oplevert en verteerde op die wijze meer, dan zijn inkomen het toeliet. De herberg werd hoe langer hoe meer des avonds zijn verblijf en alzoo vergat hij op zijne zaken te letten. Deze liet hij meer en meer aan zijnen oudsten knecht over.

Dit kon op den duur zoo niet goed gaan en moest wel op achteruitgang uitloopen.

Om hunne schulden te betalen, werden er nu en dan eenige paarden en rijtuigen verkocht en men nam zich voor wat zuiniger te leven, om straks niet geheel en al broedeeloos te zijn.

In 't eerst ging dat goed, maar al spoedig waren de goede plannen vergeten, ging het leven weêr zijn ouden gang en verviel men weder in dezelfde fouten van vroeger.

Liever steunde men te veel op eigen krachten en op eigen

middelen, dan dat men toevlucht zocht bij Hem, die gezegd heeft: „Werpt al uwe bekommernissen op Mij.”

In al deze omstandigheden werd hun ouderhart gewond door het sterven van hunnen eenigen zoon Karel, den lieveling van het gezin.

Al zijn hoop had de vader op dit kind gevestigd en de moeder had hem lief, zooals eene moeder alleen lief hebben kan. Toen hij zes jaar was, stierf hij en de ouders waren troosteloos. De troost uit Gods Woord kenden zij niet en de troost der wereld is zoo koud en hard! Met moeite kon de moeder scheiden van haren lieveling en nooit, dacht zij, kwam zij dit lijden te boven.

Maar hoe spoedig was ook dit alles in den maalstroom der wereld uit hoofd en hart verdwenen; hoe gemakkelijk gaf zij zich met haren man weder over aan het leven van vroeger. Nog zagen zij niet in, dat dit een roepstem des Heeren was, en dat men eerst het Koninkrijk Gods moet zoeken, wil men waarlijk gelukkig zijn.

Zoo bleven zij tien jaar te U., tot de zaak niet langer zoo voort kon gaan en Van der Vliet genoodzaakt was haar publiek te verkoopen. Met het weinige, dat ze overhielden, trokken zij naar elders, waar hij spoedig eene betrekking als koetsier bij den heer Van Wijk kreeg. Deze zag spoedig aan alles, dat Kees, want zoo werd hij nu genoemd, betere dagen gekend had. Hij was altijd even netjes op zijne kleëren en fatsoenlijk en beleefd in zijn spreken, waarom hij hem ook altijd opdroeg „de deftige lui” te rijden.

Nu ging het hun aanvankelijk weder goed. De harde tucht-roede had iets goeds uitgewerkt, maar hun hart voelde nog niet, dat het om der zonden wil was en dat dit alles niet toevallig, maar van God den Heere hun toekwam.

De vrouw schikte zich in haar lot en wist met het weinige, dat haar man verdiende, rond te komen. Ze was netjes en zindelijk en in hare kamer zag het er gezellig uit. De potkachel, die meteen als kookkachel dienst deed, brandde lekker.

„Nu wordt het hier goed,” zeide de moeder tegen Mientje, „kwam vader nu maar!”

„Ja, moeder, ik wou, dat hij maar thuis was. Het vriest zoo hard en op dien open bok te zitten is nu juist niet prettig en soms moet vader zoo lang wachten voor de huizen. Hij zal zeker ook wel naar huis verlangen.”

„Ja, het wordt laat van avond. Een akelig baantje, koetsier bij een stalhouder. Mientje, ik wou dat ik een beetje brandewijn had voor vader, als hij thuis komt, maar er is niets meer in de flesch. Hoe laat zou het wel zijn?”

„Niet ver van tien, moeder.”

„'t Is wel wat laat, anders...”

„Kom, moeder, ik ben gauw op den hoek en spoedig terug; ik zal er mij warm instoppen. Vader gaat nooit naar de herberg en een glaasje brandewijn zal hem verkwikken in de kou.”

Onder het spreken was zij reeds opgestaan en had een wollen doek om hoofd en schouders geslagen.

Haar moeder gaf haar eenige centen en met een klein fleschje, onder haar doek verborgen, snelt Mientje de deur uit.

De wind is koud en niemand komt haar tegen. Spoedig is de winkel op den hoek bereikt, het fleschje half gevuld en Mientje weder op straat. Zij haast zich, want misschien is vader thuis gekomen en zit hij te wachten.

Het is glad op de straat, dat heeft zij zoo straks ook ondervonden, maar 't is net, of ze nu nog meer glijdt dan zoo straks. Halverwege op haren terugweg struikelt ze, wankelt, het fleschje glipt uit hare hand en met een smak valt ze op de straat.

Het fleschje is gebroken en haar arm terecht gekomen op de stukken.

III.

Blijdschap na droefheid.

Mientje poogt op te staan, maar kan niet, en door de pijn overmeesterd, valt ze weer neder en blijft roerloos op den hard bevroren grond liggen.

Ze heeft een diepe wonde in haren arm, door het vallen op de stukken glas veroorzaakt.

Een poos blijft ze zoo liggen, tot een politieagent, die de rondte doet, haar in dezen toestand vindt. Wat zal hij aan-

vangen? Hij knielt neer en heft het meisje, dat altijd nog onbeweeglijk ligt en kreunt, half op en laat haar hoofd tegen zijne borst leunen. Hij kijkt rond, of hij ook iemand ziet om hem te helpen, maar niemand is in deze koude in de verlatene straat te zien.

Ha, daar ziet hij in de verte licht van de lantaarns van een rijtuig, dat langzaam nadert. Eindelijk is het dicht bij hem.

„Ho, koetsier, halt!” roept de agent, „niet verder! Ben je leeg? Hier heb ik een vrachtje, rijd dit eens even naar het politiebureau. Het is een arm kind, dat hier voor dood op den grond ligt” laat hij er deelnemend op volgen.

Het was Kees, die van zijn rit naar den stal terugkeerde.

Hij sprong schielijk van den bok om de behulpzame hand te bieden. Hij bukt zich over het meisje heen en herkent zijne dochter. „Mientje, Mientje!” roept hij angstig uit. „Antwoord toch even!”

„Wat, ken je het arme schaap?” vraagt de agent.

„Of ik haar ken? Mijn eigen, arme Mientje! Och, och, het ongelukkige kind!”

Voorzichtig nemen beide mannen het bewusteloze meisje op en leggen het in het rijtuig. De agent gaat bij haar zitten en Kees neemt het paard bij den teugel en brengt haar naar huis.

Toen het rijtuig voor de deur stil hield, werd deze haastig door de moeder geopend.

„Ben jij het, Kees?” vraagt ze.

„Schrik niet, vrouw, stil, ik breng Mientje meê. Wij hebben haar op straat gevonden, zij lag daar voor dood. Waarom haar ook nog zoo laat en met zulk eene koude de straat op gestuurd?”

„O Kees, mijn arm, lief kind! het was voor jou, dat ik het deed, en zijzelf, zij wou zoo graag,” jammerde de moeder.

Spoedig wordt Mientje naar bed gebracht en eene flauwe zucht ontsnapt aan haar borst. Goddank! ze is dan toch niet dood! De moeder dekt haar warm toe en de kachel wordt flink opgestookt, opdat het goed warm zal blijven in het vertrek.

„Vrouw, ik ga gauw het rijtuig wegbrengen en dan een dokter halen, pas vooral goed op haar,” zegt Kees en meteen is hij de deur al weer uit.

Hij bedankt den agent hartelijk voor zijne moeite en be-

klimt den bok. Voor de eerste maal dien dag legt hij de zweep over zijn paard, want hij heeft haast. Bij den stal gekomen, draagt hij aan een zijner kameraden op om voor paard en rijtuig te zorgen en snelt naar een dokter.

„Wacht,” denkt hij, „’t is het best, dat ik naar de nieuwe dokter ga. Ik weet, dat hij er nog is en het huis van mijnheer Steensma is het dichtst bij.

Tien minuten later staat hij op denzelfden stoep van zoo straks, belt aan, vertelt aan de meid, die hem van zoo even nog herkent, in korte woorden de geschiedenis en vraagt, of de dokter dadelijk mee kan gaan.

Op aandringen van mijnheer Steensma, die den koetsier kent als een fatsoenlijk man, grijpt de dokter naar jas en hoed, groet het gezelschap en zijne bruid en gaat met Kees naar diens woning.

Deze brandt van verlangen om te weten, hoe het thuis wel zal wezen. Door de goede zorgen van moeder is Mientje weder bijgekomen, maar kermt het uit van pijn. De dokter onderzoekt haar, zuivert de wonde, verbindt haren arm en schrijft een drankje voor, dat de vader dadelijk moet halen.

„Zij heeft een leelijke wond in den arm; maar als er geene wondkoortsen bij komen, zal het nog wel schikken. Laat haar maar stil met rust, morgen kom ik wel weder,” zeide de dokter bij het verlaten der woning.

Het was een treurige nacht, die volgde, want het arme kind kreeg koorts en had trouwe oppassing noodig.

Toen de dokter den volgenden dag terugkwam, ontveinsde hij voor de ouders niet, dat het een lang ziekbed zou zijn. De moeder barstte uit in tranen en toen Kees den dokter uitliet, zeide hij:

„Dokter, ik wou u wat verzoeken.”

„Ga je gang, Van der Vliet.”

„Wel, dokter, u moet weten, dat ik ’s winters weinig verdienste heb, behalve mijn vast loon; misschien zullen de kosten hoog worden; als u . . . nu wachten kunt tot den zomer . . . met . . . de . . .”

„Goed, koetsier, heb daarvoor geen zorg,” antwoordde de dokter. „Ik wil geen woord over die zaak hooren. Morgen kom ik terug.”

Mientje kon dus de naai- en breischool in het geheel niet bezoeken, maar de juffrouw der school, en ook juffrouw

Hendrika Van Dorp bezochten haar trouw aan haar ziekbed. De eerste sprak met haar veel over de liefde des Heeren, dat Hij haar zoo wonderlijk had gered en nu toch weder alle hoop op herstel gaf.

„God komt soms in diepe wegen tot ons,” zeide zij tegen Mientjes moeder. „De Heere kent onze paden en gangen, en ons gansche leven : Hij alleen weet, wat goed en noodig voor ons is. Gelukkig de mensch, die weet, dat God zijn Vader in Christus is, want deze weet, dat God nooit kastijdt uit lust tot plagen, of naar verdienste om onzer zonden wil, maar tot onze opbouwning in het geloof. Ik hoop, dat ge ook zóó deze beproeving van den Heere moogt ontvangen en u onderworpen moogt betoonen in deze smart.”

Mientje verlangde telkens naar de komst der juffrouw, want zij hield veel van haar. Ook kon de juffrouw op al hare vragen zoo uitnemend antwoorden.

Als juffrouw Van Dorp kwam, kwam zij nooit met ledige handen, altijd had zij iets voor het zieke kind. Woorden van troost en bemoediging, zooals de naaijuffrouw gaf, kon zij niet geven, omdat zij zelve nog dien troost voor haar hart miste, hoewel zij er naar zocht. Aan levensbehoeften liet zij het het huisgezin niet ontbreken, want haar vermaak bestond nu hierin, om geheel daarvoor te zorgen.

Mientje beterde langzaam aan, maar door de koortsen was zij erg verzwakt. Juffrouw Hendrika kon zien, dat hare versterkende middelen goed hielpen en dokter Kappers verblijdde zich, dat zijne zorgen niet tevergeefs waren geweest.

Onder al deze omstandigheden waren Van der Vliet en zijne vrouw niet dezelfde gebleven. Vader had na dien noodlottigen avond geheel en al gebroken met den sterken drank. Wel was het niet meer zoo geweest als vroeger te U., waar hij de herbergen bezocht, maar toch ging er geen dag voorbij, of hij dronk zijn gewonen borrel. Ook dit wilde hij nu niet meer doen en het geld, vroeger daaraan besteed, kon zijne vrouw nu gebruiken om voor Mientje wat versterkends te koopen.

En zijne vrouw? Bij haar was het altijd het zelfverwijt, dat zij de schuld van alles was, en zij niet goed genoeg voor haar kind had gezorgd. Maar toen zij hierover met de juffrouw sprak, en aan deze hare gansche levensgeschiedenis verhaalde met al hare tegenspoeden en wederwaardigheden,

was aan het overkropte hart lucht gegeven en voelde zij zich lichter dan voorheen.

De juffrouw wees haar op Gods Woord als het eenige boek, dat ons een antwoord op onze vragen geeft, ried haar aan met al hare nooden en behoeften de toevlucht tot Christus te nemen en bad met haar, haar opdragende aan de barmhartigheden Gods, en de voorlichting van Zijnen Geest vragende bij het onderzoeken van Zijn Woord.

Nu werd de Bijbel voor den dag gehaald en Gods Woord ijverig, maar ook biddend gelezen. Wat men niet begreep, vroeg men aan de juffrouw, die God dankte, dat zij aan dit huisgezin den vrede door het bloed des kruises mocht verkondigen.

God de Heere betoonde zich een verhoorder der gebeden. Met berouw over al hare zonden en hare groote schuld, ook over haar vroeger zoo nutteloos leven, kwam de moeder voor den troon der genade zich aanklagen als eene gansch onwaardige, als eene groote zondares. Ook over hare lippen kwam het: „o God! wees mij zondares genadig!”

Langzamerhand werd het rustiger in haar binnenste en zij ondervond het zalige van dien vrede, die alle verstand te boven gaat.

Mientje ondervond naar ziel en lichaam 's Heeren nabijheid; haar lichaam sterkte voortdurend aan, tot groote vreugde harer ouders en van de twee juffrouwen, die zooveel belang in haar stelden.

Zoo was het dicht bij Kerstmis geworden. Juffrouw Hendrika had zich voorgenomen dit jaar eens geheel anders dan vroeger dit feest te vieren. De vermaken der wereld konden haar niet meer bekoren en de dienst des Heeren lachte haar meer toe. Barmhartigheid bewijzen en eens anders leed verzachten, was haar lust geworden en het huisgezin van den koetsier had ze lief gekregen.

Een paar dagen voor 't Kerstfeest bezocht ze weder Mientje en deelde nu haar en hare moeder het plan mede, dat zij had en beiden vonden het goed.

Eindelijk brak het heerlijk feest aan. Het was koud, zooals het die gansche maand geweest was; de sneeuw bedekte nog altijd de straten. Was het anders geweest, dan was de gansche koetsiersfamilie bij mijnheer Van Dorp gekomen, om daar de geboorte van den Heere Jezus te

herdenken. Nu evenwel zou Hendrika zich naar het Stalstraatje begeven.

Zóó zaten dan de vrienden aan den avond van den eersten Kerstdag bijeen. Natuurlijk was de naai-juffrouw niet vergeten. De Bijbel werd opgeslagen en uit Lukas II de Kerstgeschiedenis verhaald.

Wat er omging in de harten van allen, dat wist God de Heere alleen. Moeder en dochter konden betuigen: „Ook in ons is Jezus geboren, ook wij vieren voor het eerst in waarheid Kerstfeest. Vrede was er ook voor hen nederge-daald, en ook zij hadden, evenals de herders, de knieën voor Jezus gebogen en Hem aanbeden.

Juffrouw Hendrika had voor alles gezorgd, voor eten en drinken, en bovenal ook voor kleedingstukken.

Van der Vliet zat stil en in zichzelf gekeerd; het was hem zoo wonderlijk te moede. Zou hij, evenals de verloren zoon, besluiten op te staan en tot zijnen Vader te gaan? Dit alleen is God bekend.

De dagen van vroeger werden herdacht en besproken en vooral was die noodlottige avond het onderwerp van hun gesprek; van toen af had men elkander leeren kennen. „Wonderlijk zijn de wegen des Heeren,” dit was de betuiging van hen allen.

Te midden der vreugde werd het gezelschap verrast door een tikken op de deur.

Wie zou dat kunnen zijn? en ieder dacht, dat Van der Vliet nog met het rijtuig uit moest. Daarom haastte hij zich naar de deur, maar hoe verwonderd zag hij op, toen dokter Kappers voor hem stond.

„Kom binnen, dokter, kom binnen!” noodigde Kees.

De dokter kwam binnen, groette het gezelschap en nam plaats.

„Zoo, zoo, Mientje! gaat het nog altijd goed?” zoo begon hij, „je bent weer een heele meid geworden; 'k had het niet gedacht, toen ik je voor het eerst zag. Maar juffrouw Van Dorp heeft ook goed meegeholpen.”

„Wij kunnen den Heere en u niet genoeg danken, dokter,” antwoordde de moeder. „Hij heeft alles weder wel gemaakt, en zal ook wel verder zorgen. Hij zal het ons aan niets laten ontbreken.”

„Weet ge dat zoo zeker, vrouwtje?” vroeg de dokter lachend.

„Ja,” hernam ze met vuur. „God is geen God, dat Hij liegen zou, en in Zijn Woord heeft Hij beloofd, dat ons brood zeker en ons water gewis zal zijn.”

„Nu, dan hebt ge een goed geloof, vrouwtje, want ik kom heden avond met eene belangrijke vraag tot uw man.”

Een ieder zette groote oogen op, toen men dit hoorde. Wat zou het zijn?

„Zooals ge weet,” hernam de dokter na eenige oogeblikken, „wordt mijn praktijk dagelijks grooter, zoodat ik bijna geen tijd voor mijzelf overhoud. Nu is het lastig voor mij om telkens bij Van Wijk een rijtuig te laten bestellen om de zieken te bezoeken, en daarom heb ik besloten zelf paard en rijtuig te nemen. Maar, nu moet ik ook een eigen koetsier hebben. Ik wist niemand beter te vinden dan Kees en mijnheer Van Wijk, dien ik daarover geraadpleegd heb, heeft met lof over je gesproken. En nu is mijne vraag: „Zou je bij mij koetsier willen worden? Tien gulden per week vast geld, winter en zomer, vrije woning en vrije bovenkleëren?””

Met blijdschap werd dit aanbod aangenomen en de trouwe Kees schudde de hand van den dokter bij het afscheid nemen recht hartelijk.

„Met 1 Januari gaat de dienst in, Kees,” zeide de dokter nog, toen hij vertrok.

Allen knielden neder en in een hartelijk gebed werd God gedankt, die zooveel zegeningen op dit reeds zoo heerlijk Kerstfeest geschonken had.

Cornelis van der Vliet heeft nu reeds vele jaren zijn meester trouw gediend en den dokter door de straten der stad gereden. Hij heeft het goed. Zijne vrouw is recht gelukkig in het aardige, nette huisje, dat zij nu bewoont. De beide juffrouwen zijn de vriendinnen des huizes gebleven.

Mientje is later getrouwd en haar man is tuinknecht bij den dokter geworden.

Die den Heere verwachten, zullen niet beschaamd worden.
